

Мавод барои дафтари вохӯрии «Ҳаёт ва хизмат»

4–10 ИЮЛ

**ГАНҶҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 2 ПОДШО-
ҲОН 18, 19**

«Барзилой — намунаи ҳадшиносӣ»

w07 15.7 сах. 14, сарх. 5

Барзилой — намунаи ҳадшиносӣ

Довуд аз кумаки Барзилой хеле миннатдор буд. Аз афташ, мақсади Довуд ин набуд, ки дар ивази некии Барзилой ўро аз ҷиҳати моддӣ таъмин кунад, зеро Барзилой бой буд ва ба чунин кумак муҳтоҷ набуд. Ў таҷрибаи бойи ҳаёт ва ҳислатҳои зебо дошт, барои ҳамин Довуд меҳост, ки ин марди кордон дар дарбор зиндагӣ кунад. Дар дарбори подшоҳ хизмат кардан шараф буд ва ин ба Барзилой имкон медод, ки аз имтиёзҳои наздикони подшоҳ баҳра барад.

w07 15.7 сах. 14, сарх. 7

Барзилой — намунаи ҳадшиносӣ

Як сабаби эҳтиромона пешниҳоди шоҳро рад кардани Барзилой ин сустиву нотавонии пиронсолӣ буд. Аз афташ, ӯ ҳис мекард, ки умраш ба охир расида истодааст (Забур 90:10). Вай барои дастгирӣ кардани Довуд ҳар кори аз дасташ меомадаро кард, вале тан мегирифт, ки дар ин синну сол ҳама корро карда наметавонад. Барзилой намегузост, ки обрӯю эътибор ва мақоми баланд барои дуруст баҳо додани вазъияташ ҳалал расонад. Барзилоӣ хирадманд баръакси Абшолӯми шухратпараст ҳадшинос буд (Панднома 11:2).

w07 15.7 сах. 15, сарх. 1, 2

Барзилой — намунаи ҳадшиносӣ

Мисоли Барзилой нишон медиҳад, ки ҳадшинос будан муҳим аст. Аз як тараф, мо набояд аз ягон таъйинот даст кашем ё аз сабаби доштани ҳаёти осуда ва аз тарси ба уҳда ги-

рифтани масъулият барои ба даст овардани таъйинот кӯшиш накунем. Агар мо ба Худо така карда қуввату хирад пурсем, ҳама кор аз дастамон меояд (Филиппиён 4:13; Яқуб 4:17; 1 Петрус 4:11).

Аз дигар тараф, мо бояд маҳдудиятҳои монро тан гирем. Масалан, масеҳиро тасаввур мекунем, ки аллакай бо қорҳои Худо банд аст. Ў дарк мекунад, ки, агар супоришҳои иловагиро ба гардан гирад, ин метавонад ба иҷро кардани дигар вазифаҳо, ба мисли уҳдадориҳои оилавӣ, ҳалал расонад. Дар чунин вазъият аз супоришҳои иловагӣ даст кашидан ҳоксор ва боандеша буданамонро нишон медиҳад (Филиппиён 4:5; 1 Тимотиюс 5:8).

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

w20.04 сах. 30, сарх. 19

То хати марра бо истодагарӣ бидавед!

¹⁹ Агар шумо ягон маҳдудият дошта бошед, дигарон шуморо нафаҳманд, мисоли Мефибӯшет шуморо рӯҳбаланд карда метавонад (2 Подш. 4:4). Мефибӯшет маъҷуб буд ва шоҳ Довуд боре дар бораи вай нодуруст фикр карда бо ӯ беадолатона рафтор намуд. Дар ин душвориҳои Мефибӯшет айбдор набуд. Вале ӯ ба қаҳру ғазаб дода нашуд, балки ҷизҳои хуби ҳаёташро қадр мекард. Вай барои меҳрубоние, ки Довуд пеш ба ӯ зоҳир карда буд, миннатдорӣ ҳис мекард (2 Подш. 9:6–10). Барои ҳамин вақте Довуд нисбати ӯ беадолатона қарор баровард, Мефибӯшет хафа нашуд, чунки вазъиятро пурра медонист. Инчунин вай барои кори кардаи Довуд Яхуваро айбдор накард. Мефибӯшет диққаташро ба он равона кард, ки чӣ тавр шоҳи тадҳиншудаи Яхуваро дастгирӣ кунад (2 Подш. 16:1–4; 19:24–30). Яхува мисоли хуби Мефибӯшетро дар Каломаш барои он ҷой додааст, ки мо аз он дарс гирем (Рум. 15:4).

11–17 ИЮЛ

ГАНҶҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 2 ПОДШО- ҲОН 20, 21

«Яҳува Худои адлу инсоф аст»

it «Чибъун»

Чибъуниён тӯли асрҳо чун халқ вучуд доштанд, вале шоҳ Шоул онҳоро несту нобуд кардан мехост. Чибъуниён пурсаброна Яҳуvaro интизор мешуданд, то ӯ адолатро барқарор намояд. Барои барқарор кардани адолат Яҳува дар вақти ҳукмронии Довуд қаҳтиро фиристонд, ки се сол давом кард. Довуд аз Яҳува фаҳмид, ки сабаби қаҳти хунрезӣ будааст. Баъд аз ин ӯ аз чибъуниён пурсид, ки барои рӯпӯш кардани ин гуноҳ чӣ товоне диҳад. Чибъуниён ҷавоб доданд, ки «нуқраву тилло» тоvon шуда наметавонад, чунки мувофиқи Шариат барои халос кардани ҷони одамкуш тоvon қабул карда намешуд (4Мс 35:30, 31). Онҳо ҳамчунин мефаҳмиданд, ки бе иҷозати қонуни шахсро ба марг супурда наметавонистанд. Барои ҳамин танҳо баъд аз он ки Довуд ҷӣ кор карданаширо аз онҳо пурсид, чибъуниён гуфтанд, ки ҳафт «писар»-и Шоулро ба дасти онҳо супоранд. Ҳарчанд, аз афташ, гунаҳкори асосӣ Шоул буд, писарони ӯ низ ба маъное дар ин кор айбдор буданд. Аз ин рӯ айби хунрезӣ на танҳо ба гардани Шоул, балки ба гардани аҳли хонаводааш буд (2Пш 21:1–9). Дар ин маврид «писарон» барои гуноҳи падарашон намурданд (5Мс 24:16); балки барои барқарор намудани адолат қонуни «ҷон дар ивази ҷон» ба кор бурда шуд (5Мс 19:21).

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

w13 15.1 сах. 32, сарх. 14

Пирони ҷамъомад ба шодмонии мо мадад мерасонанд

¹⁴ Дар саросари ҷаҳон мо, чун халқи Яҳува, нигоҳ накарда ба душвориҳое, ки Шайтон ва

пайравонаш дар роҳи мо мегузоранд, хизмати худро давом медиҳем. Баъзе аз мо бо душвориҳои «бузургҷусса» рӯ ба рӯ меша-
вем, лекин пурра ба Яҳува таъя карда мо бо чунин «Ҷолётҳо» далерона мубориза мебарем ва бар онҳо ғолиб меоем. Аммо баъзан мо аз ин гуна муборизаҳои дурудароз хаставу рӯҳафтода мешавем. Дар ин ҳолат мо беқувват мегардем ва душвориҳое, ки мо пештар бомуваффақият паси сар мекардем, моро ба осонӣ мағлуб карда метавонанд. Дар чунин мавридҳо ба тӯфайли дастгирии саривақтии пир мо метавонем аз нав хурсандӣ ба даст орем ва қувватамонро барқарор кунем. Бисёриҳо инро дар худ ҳис карданд. Масалан, хоҳари пешраве, ки синну солаш аз 60 гузаштааст, меғӯяд: «Якчанд вақт пеш, ман худро на он қадар нағз ҳис мекардам ва кори мавъиза маро монда мекард. Пире хастагиамро пай бурда назди ман омад. Мо дар асоси Китоби Муқаддас сӯҳбат кардем ва муоширати мо рӯҳбаландкунанда буд. Ман маслиҳатҳои ӯро ба кор бурдам ва ин ба ман ёрдам кард». Ӯ илова мекунад: «Чӣ нишонаи меҳрубонӣ буд рафтори он пир, ки сустии маро пайҳас карда ба ман дасти ёри дароз намуд!» Бале, донишмандон он ки пирон ба мо ғамхорӣ мекунанд ва чун Абишой, ки ба кӯмаки Довуд шитофт, ҳамавақт ба кӯмаки мо тайёранд, рӯҳбаландкунанда аст.

18–24 ИЮЛ

ГАНҶҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 2 ПОДШО- ҲОН 22

«Аз Яҳува кумак пурсед»

c/ сах. 19, сарх. 11

Оё «ба Худо наздик» шудан имконпазир аст?

¹¹ Дар Китоби Муқаддас мо меҳонем, ки Худо қуввати бузург дорад (Ишаъё 40:26). Лекин, вақте меҳонем, ки чӣ тавр Худо исроилиёнро

аз Баҳри Сурх гузаронду мuddати 40 соли дар биёбон буданашон ба онҳо ғамхорӣ на-муд, ин ба мо тамоман дигар хел таъсир мерасонад. Барои он ки вақти хондан мо та-саввур мекунем, ки чӣ тавр обҳои баҳр ду тақсим шуданд, чӣ хел қариб 3 000 000 одам аз қаъри баҳр, ки хушк шуда буд, гузаштанд ва чӣ тавр обҳои шахшуда мисли деворҳои баланд аз ду тараф меистоданд (2 Мӯсо 14:21; 15:8). Мо худро дар он вазъият та-саввур карда, мебинем, ки чӣ тавр Яҳува дар биёбон ғами онҳоро меҳӯрад: ба онҳо аз кӯҳпора обу аз осмон хӯрок медиҳад, ки ба донаҳои сафед монанданд (2 Мӯсо 16:31; 4 Мӯсо 20:11). Бо ин кораш Яҳува нишон дод, ки на танҳо қуввати бузург дорад, балки онро барои беҳбудии халқаш истифода ме-барад. Дар Забур 46:1 чунин гуфта шудааст: «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгоре, ки дар саҳтиҳо зуд ёфт мешавад». Магар до-нистани он ки Худои Тавоно дуоҳои моро мешунавад, дилгармкунанда нест?

w10 1.6 саҳ. 26, сарх. 4–6

«Вафо мекунӣ»

Биёед ба суҳанони Довуд бодикқаттар назар дўзем. Ибораи ибриери, ки «вафо мекунӣ» тарҷума шудааст, ҳамчунин «бо меҳру вафо амал кардан» тарҷума кардан мумкин аст. Вафодории ҳақиқӣ аз муҳаббат сарчашма мегирад. Яҳува ба касоне, ки ба ӯ вафодо-ранд, дилбастагӣ дорад.

Аҳамият диҳед, ки вафодории ҳақиқӣ ин ҳис-сиёти ҳолӣ нест, балки ҳислатест, ки бештар дар амал зоҳир мегардад. Довуд аз ҳаёти ху-даш медонист, ки Яҳува бо меҳру вафо *амал мекунад*. Дар лаҳзаҳои душвортарини ҳаё-ти Довуд Яҳува бар ғоидаи ин подшоҳи вафодор амал намуда ӯро муҳофизату роҳ-намой мекард. Довуд бо миннатдорӣ эътироф мекард, ки Яҳува ӯро «аз дасти тамоми душ-манонаш» халос кард (2 Подшоҳон 22:1).

Ин суҳанони Довуд барои мо чӣ маъно до-ранд? Яҳува ҳеч гоҳ тағйир намеёбад (Яъқуб 1:17). Ӯ ба ваъдаҳо ва меъёрҳои му-қарраркардааш вафо мекунад. Дар таронаи дигараш Довуд чунин навишта буд: «Яҳува... ҳаргиз бандагони бовафояшро намепарто-яд» (Забур 37:28).

Чустуҷӯи ганҷҳои Калом

w12 15.11 саҳ. 17, сарх. 7

Худро аз дигарон хурдтар шуморед

7 Намунаи фурӯтании Худо ба Довуди забур-навис бениҳоят саҳт таъсир кард. Ӯ ба Яҳува чунин сароида буд: «Сипари наҷоти Худро ба ман ато кардӣ ва иҷобати [«фурӯ-тании», ТДН] Ту маро сарафроз мегардонад» (2 Подш. 22:36). Довуд ҳамаи он бузургие-ро, ки дар Исроил дошт, аз онӣ Яҳува мешуморид, зеро Худо худро ҳам карда ё фу-рӯтан сохта, ба ӯ таваҷҷӯҳ зоҳир намуд (Заб. 112:5–7). Оё дар мавриди мо низ чунин гуф-тан мумкин аст? Агар оиди ҳислат, қобилият ва имтиёзҳоямон гап занем, оё чизе ҳаст, ки мо аз Яҳува нагирифтаем? (1 Қўр. 4:7). Шах-се, ки худро хурдтар мешуморад, ба он маъно «бузург» хоҳад буд, ки ӯ чун ходими Яҳува боз ҳам пурарзиштар мегардад (Луқ. 9:48). Биёед бубинем, ки чӣ тавр.

25–31 ИЮЛ

ГАНҶҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 2 ПОДШО-ХОН 23, 24

«Оё он чизе, ки шумо меоред, қурбонӣ аст?»

it «Аравно»

Чи хеле ки аз суҳанони Аравно маълум аст, ӯ ба Довуд хирмангоҳ, гову мол ва ҳезумро барои қурбонии сўхтанӣ бепул пешкаш кард, лекин Довуд ин чизҳоро муфт гирифт-тан нахост. Аз 2 Подшоҳон 24:24 мефаҳмем,

ки Довуд хирмангоҳ ва говҳоро ба 50 сиқл нуқра (110\$) харид. Вале дар 1 Воқеанома 21:25 гуфта шудааст, ки Довуд барои он замин 600 сиқл тилло (тақр. 77 000\$) дод. Нависандаи 2 Подшоҳон харидани макони қурбонгоҳ ва он чизҳоро, ки барои овардани қурбонӣ лозим буданд, дар назар дошт. Аз афташ, маблағе, ки дар 2 Подшоҳон омадааст, танҳо барои ин чизҳо дода шуд. Аммо нависандаи 1 Воқеанома ба маблағе ишора мекунад, ки барои харидани замин, ки дар он ибодатгоҳи оянда сохта мешуд, дода шуд (1Вқ 22:1–6; 2Вқ 3:1). Азбаски масоҳати ибодатгоҳ хеле калон буд, 600 сиқл тилло, аз афташ, барои тамоми ин замин дода шуд, на барои порчаи хурде, ки Довуд дар он қурбонгоҳ сохт.

w12 15.1 сах. 18, сарх. 8

Аз «намунаи маърифат ва ростӣ» таълим гиред

⁸ Баъзе қурбониҳои исроилиён *ихтиёрӣ* буданд. Агар исроилӣ бо чунин қурбонӣ миннатдориашро ба Яхува нишон додан меҳост, ё барои илтифоти Ёро ба даст овардан қурбонии сўхтанӣ овардани мешуд, пас интиҳоби ҳайвони беайб барои вай душвор набуд. Ба Яхува додани чизи аз ҳама беҳтарин ба ӯ хурсандӣ меовард. Масеҳиён имрӯз он қурбониҳоро, ки дар Қонуни Мусо гуфта шуда буд, намеоранд, лекин онҳо ба он маъно қурбонӣ меоранд, ки дар хизмати Яхува вақт, қувват ва дороиашонро сарф мекунанд. Вақте ки мо дар бораи умеди масеҳии худ гап мезанем, мо «қурбонии шукронаро ба Худо тақдим менамоем» ва Павлуси хавворӣ гуфт, ки «инсондӯстӣ ва саховат» низ қурбониҳои ба Худо писанд мебошанд (Ибр. 13:15, 16). Дар чунин корҳо мо бо кадом рӯҳия иштирок мекунем? Ин аз он вобаста аст, ки мо барои ҳамаи он чизҳое, ки Худо меиҳад, то чӣ андоза миннатдорем. Пас, чун аз исроилиён, аз мо низ талаб карда мешавад,

ки дар бораи миннатдории худ ва ниятҳои худ фикр кунем.

Чустуҷӯи ганҷҳои Калом

w05 15.5 сах. 19, сарх. 6

Фикрҳои манфиатбахш аз китоби дуюми Подшоҳон

23:15–17 — Довуд қонуни Худоро дар бораи ҳаёту хун эҳтиром мекард. Аз ин рӯ дар ин маврид ӯ ба коре, ки ба назар Қонуни Худоро вайрон мекард, даст задан нахост. Мо низ бояд ба тамоми амрҳои Худо чунин муносибат дошта бошем.

1–7 АВГУСТ

ГАНҶҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 3 ПОДШОҲОН 1, 2

«Оё шумо аз хатоҳоятон дарс мегиред?»

it «Сулаймон»

Аз Чайхун, аз наздикии қое, ки Адӯниё ва ҳамроҳонаш он ҷо буданд, овози мусиқӣ ва халқ шунида мешуд, ки чунин мегуфт: «Зинда бод шоҳ Сулаймон!» Инро шунида Адӯниё ва ҳамроҳонаш ба тарсу ваҳм афтада гурехтанд. Агар вазъият ранги дигар мегирift, онҳо Сулаймонро кушта метавонистанд. Сулаймон ҳангоми ба тахт нишастанаш аз Адӯниёю ҳамроҳонаш қасд нагирифт ва бо ин нишон дод, ки зери ҳуқмронии ӯ сулҳу амният пойдор мегардад. Адӯниё барои халос кардани ҷонаш ба муқаддасгоҳ гурехт, барои ҳамин Сулаймон ба он ҷо одам фиристода, гуфт, ки ӯро ба наздаш оранд. Сулаймон ба Адӯниё ваъда дод, ки, агар баъдӣ накунад, нахоҳад мурд ва ӯро ба хонааш ҷавоб дод (3Пш 1:41–53).

it «Адӯниё»

Ба ҳар ҳол баъди марги Довуд Адӯниё ба воситаи Батшобаъ аз Сулаймон хоҳиш

кард, ки Абишаги чавонро, ки Довудро нигоҳубин мекард, ба ӯ ба занӣ диҳад. Адӯниё ба Батшобаъ гуфт: «Подшоҳӣ бояд аз онӣ ман мешуд, ва тамоми Исроил интизор буд, ки ман подшоҳ мешавам». Ин суханон нишон медиҳанд, ки ба ақидаи Адӯниё ӯро аз ҳукуқи подшоҳӣ маҳрум кардаанд, ҳарчанд ҳудаш гуфт, ки Сулаймонро Худо подшоҳ таъйин намудааст (ЗПш 2:13–21). Хоҳиши ба занӣ гирифтани Абишаг нишон медиҳод, ки Адӯниё то ҳол шуҳратпараст буд ва меҳост, ки барои аз даст додани подшоҳӣ ягон ҳел ҷуброн гирад. Аз рӯи урфу одати Шарқи Қадим занон ва суррияҳои шоҳ баъди маргаш ба меросхӯри қонуниаш дода мешуданд. (Бо 2Пш 3:7 муқоиса кунед; 16:21.) Сулаймон ин хоҳиши Адӯниёро, ки ба воситаи Батшобаъ ба ӯ расонд, дастдарозӣ ба тахти подшоҳ ҳисоб кард. Аз ин рӯ Сулаймон фармон дод, ки Адӯниёро ба қатл расонанд ва Баноё ин амри подшоҳро дарҳол иҷро кард (ЗПш 2:22–25).

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

w05 1.7 саҳ. 30, сарх. 1

Фикрҳои манфиатбахш аз китоби сеюми Подшоҳон

2:37, 41–46 — Агар мо фикр кунем, ки аз чорҷӯбаи қонуну қоида баромада бечазо мемонем, ин хатарнок аст. Касоне, ки дидаву доништа аз роҳи бориқе, ки «сӯи ҳаёт мебарад», дур мешаванд, аз оқибати қарори беҳирадонашон азоб мекашанд (Матто 7:14).

8–14 АВГУСТ

ГАНҶҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 3 ПОДШОҲОН 3, 4

«Хирад пурарзиш аст»

w11 15.12 саҳ. 6, 7, сарх. 4–6

Оё ӯ барои шумо намунаи хуб ё намунаи огоҳкунанда аст?

⁴ Дар аввали ҳукмронии Сулаймон, Худо ба ӯ дар ҳоб зоҳир гардида аз ӯ пурсид, ки ҳар чизе ки меҳаҳад, талаб кунад. Сулаймон хирад пурсид, зеро медонист, ки таҷрибаи кам дорад. (**3 Подшоҳон 3:5–9-ро бихонед.**) Ба Худо писанд омад, ки шоҳ аз ӯ хирад пурсид. Барои ҳамин, Худо на танҳо ба ӯ «дили пурҳикмат ва бохирад», ҳамчунин он чизҳое ки ӯ напурсида буд, яъне сарват ва ҷалолро низ ато намуд (3 Подш. 3:10–14). Чӣ тавре ки Исо қайд кард, хиради Сулаймон то андозае бузург буд, ки маликаи Сабо инро шунида, барои боварӣ ҳосил кардан роҳи хеле дурро тай намуд (3 Подш. 10:1, 4–9).

⁵ Худо ба Сулаймон ба таври мӯъҷизавӣ хирадро ато кард, аммо имрӯз мо бо чунин роҳ хирад ба даст оварда наметавонем. Сулаймон гуфт, ки «Худованд ҳикмат мебахшад», аммо ӯ навишт, ки барои ба даст овардани ин ҳислати илоҳӣ бояд кӯшиш кунем: «Гӯши худро ба шунидани ҳикмат роғиб ва дили худро ба хирад моил гардон». Ӯ ибораҳои «даъват намой», «орзу кунӣ» ва «ҷустуҷӯ намой»-ро дар мавриди ба даст овардани хирад истифода бурд (Мас. 2:1–6). Бешубҳа, мо хирадро ба даст оварда *метавонем*.

⁶ Хуб мебуд, ки аз худ бипурсед: «Оё ман барои ба даст овардани хиради илоҳӣ аз намунаи Сулаймон ибрат мегирам?» Бисёр одамон аз сабаби душвориҳои иқтисодӣ бисёртар дар бораи қор ва пул фикр мекунанд. Ҳамчунин аз сабаби ин душвориҳо онҳо оиди гирифтани маълумоти олии фикр мекунанд. Дар бораи шумо ва оилаатон чӣ гуфтан мумкин аст? Оё интиҳоби шумо нишон медиҳад, ки хиради Худоро қадр менамояд ва онро ҷустуҷӯ мекунед? Оё ба шумо лозим аст, ки тарзи фикррониятонро оиди пул ва гирифтани маълумоти олии дигар кунед, то ки хиради бештарро ба даст оред?

Дар ҳақиқат, ба даст овардан ва ба кор бурдани хирад ба шумо манфиати доимӣ меоварад. Сулаймон навишт: «Он гоҳ адолат ва инсоф ва ҳаққонияти ҳар тариқи некро хоҳӣ фаҳмид» (Мас. 2:9).

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

w98 1.2 сах. 11, сарх. 15

Яхува Худои аҳдҳост

¹⁵ Вақте насли Иброҳим Қонунро гирифта, халқи Худо шуданд, Яхува ба ваъдае, ки ба Иброҳим дода буд, вафо карда онҳоро баракат дод. Соли 1473-и то милод вориси Мӯсо — Юшаи писари Нун халқи Исроилро ба замини Канъон роҳнамоӣ кард. Баъдтар замини Канъон байни қabilaҳо тақсим карда шуд ва ҳамин тавр ваъдаи Яхува дар бораи он ки он замин ба насли Иброҳим дода мешавад, иҷро шуд. Вақте исроилиён вафодор мемонданд, Яхува ваъдаашро иҷро карда ба онҳо ёрдам меод, ки бар душманонашон ғолиб оянд. Ин ҳолатро хусусан дар вақти ҳукмронии Довуд дидан мумкин буд. Дар вақти ҳукмронии писари Довуд, Сулаймон, қисми сеюми ваъдаи Худо, ки ба Иброҳим дода буд, иҷро шуд. «Яхудо ва Исроил мисли реги баҳр сершумор буданд ва онҳо меҳӯрданду менӯшиданд ва хурсандӣ мекарданд» (3 Подшоҳон 4:20).

15–21 АВГУСТ

ГАНҶҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 3 ПОДШОҲОН 5, 6

«Дасту дили бинокорон ба кор буд»

w11 1.2 сах. 15

Оё шумо медонед?

Чӯби дарахти сидраи Лубнон мустаҳкаму зебо буд ва бӯи ширин дошт. Ҳашарот ба он зарар расонда наметавонист. Барои ҳамин гуфтан мумкин аст, ки Сулаймон дар сохтани

ибодатгоҳ масолеҳи беҳтаринро истифода бурд. Имрӯз аз ҷангалҳои дарахтони Сидра, ки кӯҳҳои Лубнонро мепӯшонданд, фақат якчанд боғҳои хурд мондаанду халос.

it «Сидра»

Азбаски дарахтони зиёд лозим буданд, ҳазорҳо одамон онҳоро мебуриданд, то Сӯр ё Сидӯн меоварданд, дар он ҷо онҳоро баста амад месохтанд ва ин амадро лаб-лаби баҳри Миёназамин, то соҳили Ёфо равон мекарданд. Сипас он дарахтонро аз Ёфо ба Ерусалим кашола карда мебурданд. Ҳамаи ин корҳо мувофиқи шартномае карда мешуд, ки Сулаймону Ҳиром баста буданд (3Пш 5:6–18; 2Вқ 2:3–10). Чӯби сидра ба Ерусалим хеле зиёд ворид мешуд, барои ҳамин дар Китоби Муқаддас гуфта шудааст, ки ҳангоми ҳукмронияш Сулаймон чӯби Сидраро «чун тутанҷирҳои Шефило фаровон сохт» (3Пш 10:27; бо Иш 9:9, 10 муқоиса кунед).

it «Ибодатгоҳ»

Барои ташкил додани кор Сулаймон аз тамоми Исроил 30 000 мардонро ҷамъ овард ва онҳоро ҳар моҳ 10 000-нафарӣ бо навбат ба Лубнон мефиристод. Онҳо як моҳро дар Лубнон ва ду моҳро дар хонаи худ мегузаронданд (3Пш 5:13, 14). Сулаймон аз байни ғайриисроилиён 70 000 нафарро барои кашонидани бори вазнин ва 80 000 нафарро барои сангбурӣ ҷудо кард (3Пш 5:15; 9:20, 21; 2Вқ 2:2). Ў ҳамчунин 550 мардро саркори коргарон таъйин кард ва, аз афташ, ин саркорон 3300 ёрдамчӣ доштанд (3Пш 5:16; 9:22, 23). Эҳтимол, аз байни онҳо 250 нафарашон исроилӣ буданду, 3600 нафарашон «ғарибони замини Исроил» (2Вқ 2:17, 18).

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

g 5.12 сах. 17, чорҷӯба

Китоби Муқаддас, китобест, ки пешгӯиҳои дақиқанд (Қисми 1)

АНИҚИИ ҲАЙРАТАНГЕЗ

Китоби Муқаддас ба вақти рӯй додани ин ё он воқеа аниқу равшан ишора мекунад. Як мисоли он дар 3 Подшоҳон 6:1 навишта шудааст. Аз он мо мефаҳмем, ки подшоҳ Сулаймон кай сохтмони ибодатгоҳи Ерусалимро сар кард. Дар ин оят чунин гуфта шудааст: *«Дар соли 480-уми (479 соли пурра) аз замини Миср баромадани исроилиён, дар соли чоруми бар тамоми Исроил подшоҳ шудани Сулаймон, дар моҳи зив (яъне моҳи дуюм), ӯ сохтани хонаи Яхуваро сар кард».*

Мувофиқи солшумории Китоби Муқаддас соли чоруми подшоҳ шудани Сулаймон ба 1034-и то милод рост меомад. Агар аз ин сол 479 соли пурраро гирем, соли 1513-и то милод мешавад, ки дар ин сол исроилиён аз Миср баромаданд.

22–28 АВГУСТ

ГАНЧҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 3 ПОДШОҲОН 7

«Ду сутун барои мо чӣ маъно дорад?»

w13 1.12 саҳ. 13, сарх. 3

Аз кӯҳхояш шумо мис меканед

Шоҳ Сулаймон дар вақти сохтани ибодатгоҳи Ерусалим миси бисёрро истифода бурд. Қисми зиёди ин мисро падараш Довуд ҳангоми бо Арам ҷангиданаш ба даст оварда буд (1 Воқеанома 18:6–8). Аз ин мис ҳавзи рехтаи калоне сохта шуд, ки коҳинон онро барои шустушӯӣ истифода мебуданд. Ин ҳавз 66 000 литр обро меғунҷонид ва вазнаш, эҳтимол, 30 тоннаро ташкил медод (3 Подшоҳон 7:23–26, 44–46). Дар даромадгоҳи ибодатгоҳ ду сутуни калони мисин меистод. Баландии онҳо 8 метр буд ва бар болояшон бошаҳои 2-метра доштанд.

Даруни ин сутунҳо ҳолӣ буд, даври ҳар як сутун 1,7 метрро ташкил медод ва ғафсии сутун 7,5 сантиметр буд (3 Подшоҳон 7:15, 16; 2 Воқеанома 4:17). Тасаввур кардан душвор аст, ки танҳо барои сохтани ин чизҳо чӣ қадар мис сарф шуд.

it «Бӯаз, II»

Яке аз сутунҳои мисине, ки дар даромадгоҳи ибодатгоҳи Сулаймон аз тарафи шимол меистод, Бӯаз ном дошт. Маънои он, эҳтимол, «дар қувват» буд. Сутуне, ки дар тарафи ҷануб меистод, Ёкин ном дошт, ки маънояш «Бигзор ӯ [Яхува] устувор гардонад» мебошад. Агар ба тарафи шарқ нигоҳ карда ин ду номро аз рост ба чап хонем, чунин мешавад: «Бигзор ӯ [Яхува] устувор гардонад [ибодатгоҳи Сулаймонро] дар қувват» (3Пш 7:15–21; ба «КАПИТЕЛЬ» нигаред).

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

it «Шустушӯ»

Аз онҳое, ки Яхуваро поку муқаддасона ибодат мекарданд, талаб карда мешуд, ки ҷисман тоза бошанд. Ин аз хизмати касоне, ки дар хаймаи ҷомеъ ва баъдтар дар ибодатгоҳ хизмат мекарданд, маълум аст. Дар вақти тадҳин шудан Ҳоруни саркоҳин ва писаронаш пеш аз пӯшидани либосҳои муқаддас бояд дар об шустушӯӣ мекарданд (2Мс 29:4–9; 40:12–15; 3Мс 8:6, 7). Барои шустани дасту пояшон коҳинон оби тоси мисинро, ки дар саҳни хаймаи ҷомеъ буд, истифода мебуданд. Баъдтар, дар ибодатгоҳи Сулаймон, онҳо обро аз ҳавзи калони рехтае, ки Баҳр ном дошт, мегирифтанд (2Мс 30:18–21; 40:30–32; 2Вқ 4:2–6). Дар Рӯзи Товондихӣ саркоҳин ду бор шустушӯӣ мекард (3Мс 16:4, 23, 24). Касоне, ки бузи азозил, қисми боқимондаи ҳайвонҳои қурбонишуда ва гови сурхро берун аз хаймагоҳ мебуданд, бояд бадан ва сарулибосашонро мешустанд.

ва танҳо баъди ин ба хаймагоҳ баргашта метавонистанд (3Мс 16:26–28; 4Мс 19:2–10).

29 АВГУСТ — 4 СЕНТЯБР

ГАНЧҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 3 ПОДШОҲОН 8

«Дуои хоксоронаю самимонаи Сулаймон»

W09 15.11 саҳ. 3, сарх. 9, 10

Тавассути омӯзиши Китоби Муқаддас дуоҳоятонро беҳтар гардонед

⁹ Барои он ки Худо дуоҳоямонро шунавад, мо бояд аз таҳти дил дуо гӯем. Дар боби 8-уми 3 Подшоҳон дуои самимонае, ки Сулаймон назди мардуми зиёд дар Ерусалим, Ҳангоми тантанавор кушода шудани маъбади Яҳува дар соли 1026-уми қ. д. мо гуфт, навишта шудааст. Баъд аз он ки сандуқи аҳд ба Қудси қудсҳо дароварда шуд ва абр маъбадро пур кард, Сулаймон дар дуо Худоро ҳамду ситоиш намуд

¹⁰ Дуои Сулаймонро бихонед ва аҳамият диҳед, ки дар он оиди дил чӣ гуфта шудааст. Сулаймон медонист, ки танҳо Яҳува дили инсонро медонад (3 Подш. 8:38, 39). Ин дуо нишон медиҳад, ки барои гунаҳкоре, ки «бо тамоми дил» сӯи Худо бармегардад, умед ҳаст. Агар душман халқи Худоро ба асирий барад, Худо дуоҳои қавмашро мешунавад, ба шарте ки дили онҳо комилан бо Худованд Худояшон бошад (3 Подш. 8:48, 58, 61). Аз ин бармеояд, ки дуоҳо бояд аз таҳти дил гуфта шаванд.

W99 15.1 саҳ. 17, сарх. 7, 8

Дасти дуо бардоред

⁷ Вақте мо аз номи дигарон ё дар танҳои дуо мегӯем, набояд фаромӯш кунем, ки дуоҳоямон бояд хоксорона бошанд (2 Воқеаном 7:13, 14). Ҳангоми ба Яҳува бахшидани ибодатгоҳи Ерусалим шоҳ Сулаймон аз номи

тамоми халқ хоксорона дуо гуфт. Сулаймон навакак сохтмони яке аз биноҳои бузургтарини рӯи заминро тамои кард. Вале нигоҳ накарда ба ин вай хоксорона дар дуо чунин гуфт: «Магар Худо бар замин сокин мешавад? Осмон, авчи фалак, туро ғунҷонада наметавонад, пас, чӣ тавр ин хонае, ки ман сохтаам, туро ғунҷонад?!» (3 Подшоҳон 8:27).

⁸ Вақте аз номи дигарон дуо мегӯем, бояд мисли Сулаймон хоксорӣ зоҳир кунем. Хоксорӣ метавонад дар оҳанги овозамон акс ёбад, вале дар ин маврид мо бояд аз риёкорӣ эҳтиёт шавем. Дар дуоҳои хоксорона суханони дабдабаноку болоҳонадор ҷой надоранд. Ин гуна дуоҳо диққатро на ба шахси дуогӯй, балки ба Худо равона месозанд (Матто 6:5). Хоксорӣ ҳамчунин дар он зоҳир мегардад, ки мо дар дуо чӣ мегӯем. Вақте мо хоксорона дуо мегӯем, суханонамон чунин садо намедиҳанд, ки гӯё мо аз Худо талаб карда истодаем, ки хоҳишамонро, чи тавре ки мо мехоҳем, иҷро кунад. Баръакс, мо аз Яҳува хоҳиш мекунем, ки мувофиқи хосташ амал кунад. Дар ин маврид таронанавис ба мо намуна гузоштааст. Ў Худоро илтиҷо карда гуфта буд: «Яҳува, илтимос, моро начот деҳ, туро зорӣ дорем! Яҳува, илтимос, ба мо ғалаба ато кун!» (Забури 118:25; Луқа 18:9–14).

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

it «Осмон»

Сулаймон, ки ибодатгоҳи Ерусалимро сохт, дар бораи Худо гуфт, ки «осмон, авчи фалак, туро ғунҷонада наметавонад» (3Пш 8:27). Албатта, Яҳува, ки Офаридгори осмон аст, аз он болотар мебошад, «номи ӯ баланду дастнорас аст» ва «бузургии ӯ аз заминро осмон болотар аст» (36 148:13). Чи хеле ки инсон ягон ашёро бо ваҷаб чен мекунад, ҳамин хел Яҳува осмонро ба осонӣ

андоза мекунад (Иш 40:12). Сулаймон бо ин суханонаш гуфтани набуд, ки Худо чойгоҳе надорад. Ҳамчуни сухани ӯ маънои онро надоранд, ки Худо дар ҳама ҷою дар ҳама ҷиз аст, зеро аз сухани Сулаймон мефаҳмем, ки Яхува зори бандагонашро «аз осмон, аз макони зисти худ», яъне аз осмон, ки дар олами рӯҳонист, мешунавад (ЗПш 8:30, 39).